І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 24. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 5-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1972 No. 24. VOL. LXXIX.

— КОРОТКІ ВІСТКИ —

П'ятниця, 4 лютого 1972

В АМЕРИЦІ

ДЕМОКРАТИЧНИЙ КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ сенатор Едмунд Москі з Мейну заявив на пресовій конференції, що він має готовий плян закінчення війни у В'єтнамі. Той плян складається з двох точок: вивести американські війська із В'єтнаму взаміну за звільнення американських полонених Північним В'єтнамом, і попередження Сайгону, що Південний В'єтнам не дістане жадної американської допомоги, якщо уряд Півд. В'єтнаму не почне негайних переговорів з комуністами. На запитання, скільки часу він, сенатор Москі, коли б був вибраний на президента, подавав би ще допомогу Сайгонові, кандидат не відповів.

РЕЧНИК ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТА СПІРО ЕГНЮ повідомив, що віце - президент вивчає питання, чи незаможні клієнти можуть користуватися федеральними фондами, подаючи до суду федеральних службовців. Віце - президент не хотів би, щоб суди й адвокати діставали в такій формі допомогу від федерального Уряду.

АМЕРИКАНСЬКИЙ КОСМІЧНИЙ КОРАБЕЛЬ „МАРІНЕР 9" надіслав з району пляннети Марс надзвичайну фотознімку, на якій дуже виразно видно велетенський вулкан. Ширина того вулкану сягає 500 миль, а його гористі виступи — понад 4 миль височини. Такого вулкану немає на Землі і дотепер астрономи ще не помітили чогось подібного на інших пляннетах.

ДВА СЕНАТОРИ МАЮТЬ НАМІР ВНЕСТИ в Конгресі законопроєкт, який зобов'язував би продуцентів цигарок зменшити кількість нікотини й ін. отруйних елементів у цигарках. Департамент здоров'я повідомив, що з його боку буде надана повна підтримка такому законопроєктові, але сенатори із стейтів, де продукують тютюн, виступають проти такої ідеї. Вони твердять, що коли б плян сенаторів Ф. Мосса і В. Магнуссона здійснити, до збанкротують щонайменше 200 000 фармерів, які плекають тютюн.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР МІЧЕЛЛ виступив проти пляну злиття міських шкільних районів з приміськими школами тільки заради расової інтеграції учнів. Він вважає, що це могло б тільки пошкодити наладнаній шкільній системі.

У НЮ ЙОРКУ НА МАНГЕТТЕНІ БУДУВАТИМУТЬ велетенський будинок, „Центр З'їздів", у якому відбуватимуться різні крайові конвенції, з'їзди, великі мітинги тощо. Він буде збудований у східній частині міста, між 43-ю і 47-ю вулицями. Міська Рада Ню Йорку затвердила тепер два мільйони долярів на закінчення плянування будови, а все будівництво коштуватиме 100 мільйонів долярів.

НА ЗАХОДІ 46 ВУЛИЦІ НЮ ЙОРКУ ПОЛІЦІЯ ЗНАЙШЛА ТРУПА чоловіка, що був зодягнений у жіночий одяг і мав на чолі кілька глибоких ран. А в Сентрал Парк Вест поблизу 106-ї вулиці знайдено за кермом авта вбитого трьома кулями М. Кумбса. Нічого не відомо про виконавців тих убивств ні про їх причину.

У СВІТІ

10 ДЕРЖАВ ЕВРОПЕЙСЬКОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ СПІЛЬНОТИ РІШИЛИ визнати суверенність нової держави Банґладешу. Після того, як Банґладеш визнали вже СССР і його европейські сателіти, за винятком тільки Румунії, майже ціла Европа незабаром визнає Банґладеш. ЗСА не зроблять цього перед відвідинами президента Ніксона у Пекіні, який підтримує Пакістан, частиною якого була територія нинішнього Банґладешу.

У ТОКІЮ 5.000 ОСІБ ВІТАЛИ на летовищі 56-річного Шоїчі Йокой, який прибув з острова Ґуам, де він впродовж 28 років скривався в печері, не захотівши „піддатися" після закінчення другої світової війни. Він прибув із своїм крісом, щоб звернути його японському монархові разом із перепросинами, що не міг переможно використати його. Колишньому сержантові японської армії виплатять залеглу військову платню тільки у висоті 162 дол., але з цілої Японії наспіли для нього чеки й дарунки вартости понад 160.000 дол. Покищо він у шпиталі для перевірення стану здоров'я.

ПРЕЗИДЕНТ ПАКІСТАНУ АЛІ БУТТО ВЕРНУВСЯ з Пекіну з обіцянкою, що Комуністичний Китай дасть Пакістанові нову довготермінову позику для відбудови поруйнованої війною проти Індії господарки. Частину давніших позик Китай визнав, як беззворотний дарунок. Комунікат про приязнь і співпрацю Китаю й Пакістану підписали Зульфікар Алі Бутто і комунокитайський прем'єр Чу Ен-лай.

У ПЕКІНІ ПЕРЕБУВАТИМЕ під час тамошнього побуту президента Ніксона також член Політбюра компартії Північного В'єтнаму, Ле Дук То, з яким дорадник Президента Генрі Кіссінджер семикратно тайком стрічався був у Парижі. Припускають, що Генрі Кіссінджер і Ле Дук То стрінуться у Пекіні: проблема замирення у В'єтнамі напевно буде предметом розмов Ніксона з Мао Тсе-тунґом і Чу Ен-лаєм, які — поруч із Москвою — є покровителями Північного В'єтнаму.

У ПАРИЖІ Є три телефонічні будки, з яких за оплатою рівною 25 американських центів можна розмовляти з будь-котрою країною Західної Европи або з будь-котрим стейтом в Америці.

У МАДРИДІ ЗАСУДИЛИ на два роки в'язниці католицького духовника, який працював у фабриці, як фізичний робітник. Коли прокуратура оскаржила його у „нелеґальній пропаґанді" між робітниками, духовна влада замкнула його в монастирі, з якого він утік.

Померла бл. п. Текля Данько, дружина сл. п. Мирона Данька

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Вже після випуску вчорашнього числа наспіла до „Свободи" вістка про ненадійну смерть бл. п. Теклі Данько, прикладної діячки українських громад Байону і Джерзі Сіти, дружина померлого раніше бл. п. Мирона Данька, які разом проявили широку діяльність у своїх громадах та були щедрими ра̂їнські цілі. Покійна Текля Данько це мати бл. п. Володимира Данька визначного діяча Ліги Української Молоді Північної Америки та співробітника „Свободи" і „Українського Тижневика" і Олександра Данька діяча ЛУМПА та громадських і політичних організацій, в тому демократичної організації Джерзі Сіті і повіту Гадсон.

В'єтнамські комуністи зголосили у Парижі новий плян замирення

Париж. — На 143-му з черги засіданні Паризької конференції про В'єтнам представник В'єтконгу, формально „Тимчасового революційного уряду Республіки В'єтнаму", Нгуєн Ван Тієн, пред'явив 3 ц. м. новий плян замирення, насправді той сам, яким були „сім точок" пропозиції Північного В'єтнаму з минулого року. Голова північно-в'єтнамської делеґації Хуан Туї підтримав плян В'єтконгу. Його основна вимога — негайне зречення південно-в'єтнамського президента Нгуєна Ван Тіє, після чого В'єтконг обіцяє повести переговори про встановлення тривкого нового уряду, про складення нової конституції та про переведення нових виборів. Вимагається знову, щоб ЗСА визначили остаточний термін на відкликання всіх своїх збройних сил, зброї і виряду та зліквідування своїх баз у Південному В'єтнамі. Комуністи обіцюють, що до того остаточного терміну будуть звільнені всі полонені. Вимагається негайної повної амнестії для всіх в'язнів та інтернованих у Південному В'єтнамі. Тому, що в тій новій пропозиції поруч із давніми вимогами є деякі незначні відхили і змінена стилізація, американська сторона заповіла докладне розглянення її. Тим часом державний секретар Віллієм Роджерс натаврував неґативне становище керівного демократичного кандидата на президента сенатора Едмунда Москі, ствердивши, що сен. Москі — без називання його за іменем — відкинув мирову пропозицію Президента ще заки комуністи зробили це і таким чином спричинив шкоду американським державним інтересам. Роджерс пригадав, що Ричард Ніксон у своїй передвиборчій кампанії був дуже обережним у висловах щодо В'єтнамської війни, щоб не перешкодити будь-яким плянам і діям Уряду. Опісля сен. Москі боронив свій виступ.

Сенатор Фулбрайт домагається свідчень від дорадника Президента Генрі Кіссінджера

Вашингтон. — Керівник сенатської Комісії в справах закордонних відносин сенатор Дж. Фулбрайт висунув домагання, щоб знайти якийсь формальний спосіб і покликати спеціяльного дорадника президента Р. Ніксона Генрі Кіссінджера, щоб він виступив із свідченнями перед тією Комісією. Сенатор Фулбрайт домагається пояснення від Кіссінджера, який минулого тижня сказав, що початкове відкинення Сенатом законопроєкту про закордонну допомогу призвело до ускладнень і врешті-решт до припинення таємних переговорів між ЗСА і Північним В'єтнамом. Дорадник Президента в справах красвої безпеки Г. Кіссінджер дійсно сказав, що відкинення у жовтні Сенатом законопроєкту про закордонну допомогу могло навести Північний В'єтнам на думку, що ЗСА взагалі припинять допомогу Сайгонові — без ніяких концесій збоку Північного В'єтнаму. Тим часом Генрі Кіссінджер не поспішає виступати із свідченнями перед Сенатською Комісією закордонних відносин, бо він, як спеціяльний дорадник Президента, відповідальний тільки перед Президентом, а не перед Комісією і навіть не перед Сенатом.

Почалися XI Зимові Олімпійські Ігрища в Саппоро в Японії

Одинадцяті Зимові Олімпійські Ігрища, з участю спортовців із 35 країн та в приявности близько 50.000 глядачів, почалися в четвер, 3-го лютого, святочною церемонією з промовами цісаря Японії Гірогіто з проголошенням відкриття Ігрищ і коротким словом 84-літнього президента Міжнародного Олімпійського Комітету Еврі Бранджера. Серед 1.100 учасників цих Зимових Ігрищ в групі репрезентантів Совєтського Союзу находяться, очевидно, спортовці з України, яких досягнення зараховуватимуть до здобутків СССР. Імпозантною частиною церемонії відкриття був вмарш на стадіон всіх учасників Зимових Ігрищ, групи яких попереджували прапори їхніх країн.

В перших змаганнях Ігрищ золоті медалі здобули: Ард Шенк з Голляндії перемогою в швидкісному бігу на льоду на 5.000 метрів та Вячеслав Веденін із Совєтського Союзу (30-річний вояк Сов. Армії) перемогою в лещетарській конкуренції на трасі 30-кілометрів. Гокейна дружина закваліфікувалася перемогою над Швайцарією до гор групи А в цих зимових Олімпійських Ігрищах.

Студенти Гарварду інформують про українські студії в Гарварді

Кембридж. (В. Б.) — Як частина нової, посиленої студентської кампанії для завершення Осередку Українських Студій в Гарварді організують ряд поїздок до українських громад. Це добра нагода, щоб молоді люди, які безпосередньо студіюють чи працюють в Українському Центрі в Гарварді, поінформували Українську Громаду про те, що там діється, як теж і вказали на ті висліди, які вже здобуті жертвенністю та зрозумінням громадянства. Це теж добра нагода переконатися у правильності різних поглядів, які поширюються щодо Катедри, як і почути задуми на майбутнє.

Такий інформативний вечір під назвою „Гарвардці про Гарвард" улаштовує у п'ятницю, 16-го лютого місцева студентська громада і ФКУ в Філядельфії. Вечір відбудеться у залі Церкви Царя Христа при 17-ій і Кастора, о год. 7-ій вечером.

У коротких (п'ять хвилинних) доповідях студенти з'ясують працю Гарвардського Центру. Орест Субтельний, докторант історії, представить задум, плян та теорію завершеного Центру. Його доповідь найкраще представити цитатою із „Повісти временних літ": „Откуда єсть пошла Гарвардська Катедра?", Докторант історії Лю-

(Закінчення на стор. 3-ій)

СТУДЕНТСЬКА ГРУПА В ТРЕНТОНІ

Трентон. — З кінцем грудня м. р. тут відбулися перші сходини місцевих українських студентів, які рішили зорганізуватись в окрему Студентську Групу. Обрано першу управу в складі: Марійка Гафткович — голова, Іван Гуща — заступник голови, Павлина Литвин і Юрій Джаман — секретарі та Богдан Буяр — скарбник.

Семеро молодих українців у Німеччині провели дводенну голодівку в обороні Валентина Мороза

Мюнхен. — Як повідомила німецька пресова аґенція DPA і вслід за нею місцева газета "Die Welt" з 31-го січня 1972 оку, „семеро молодих українців, які живуть у Німецькій Республіці, провели дводенну голодівку перед будинком міської управи, „Ратгавзом" у Мюнхені, виступаючи таким чином в обороні засудженого в Совєтському Союзі українського історика Валентина Мороза". Газета „Ді Вельт" подала у відділі „Політика", на 2-ій сторінці, в рубриці „Короткі повідомлення", за розповіддю тих голодуючих українських юнаків, що історика Валентина Мороза заарештувала під час викладів совєтська влада в 1966 році і тримала ув'язненого довгі роки, а „в 1970 році його знову заарештували і присудили до 6 років тюрми, 3-ох років концентраційного табору і 5 років позбавлення прав".

Комуністи й чорні африканці спільно атакують в ОН Америку

Аддіс Абеба, Етіопія. — Під кінець однотижневої сесії Ради Безпеки Об'єднаних Націй в столиці Етіопії зголошено 5 проєктів резолюції, яка натаврує біло-расистський режим у Південно - африканському Союзі, вимагає плебісциту в португальських колоніях Анґолі й Мозамбіку та відкидає пакт, що його Британія зробила з біло-расистським урядом Родезії. За кулісами йдуть наради й торги щодо такої стилізації тієї резолюції, щоб вона була прийнята не тільки чорними й комуністичними членами. Ради Безпеки. Однаково совєтський, як комуно-китайський представники і всі чорні делеґати накидувались на ЗСА й Британію, як ніби протекторів білого расизму й колоніялізму в Африці. Британський амбасадор навіть не відповідав, а американський амбасадор Дж. Буш заявив: „Якщо нам закидається, що ми винуваті у тому, що хочемо мирно осягнути зміну на краще, ми винуваті". Генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм назвав ту першу за 20 років сесію Ради Безпеки ОН поза Ню Йорком „історичною" і висловив оптимістичне переконання, що таки мусить знайтись спосіб мирної розв'язки африканських проблем.

У Північній Ірляндії існує загроза нових демонстрацій і стрілянини

Лондон. — Британський уряд, відкинувши суґестію уряду Ірляндської республіки, себто Південної Ірляндії, щодо негайного відкликання з Північної Ірляндії британського війська, вислав туди нові військові частини. Британський міністер закордонних справ Алек Даґлес Гюз виступив різко проти заяви південно - ірляндського міністра закордонних справ д-ра Патріка Гілярі у Ню Йорку, який назвав був британську політику в Північній Ірляндії божевільною і закинув їй фізичне винищування північноірляндських католиків. Британський прем'єр Едвард Гіт вислав листи прем'єрові Ірляндської республіки Джонові Лінчові і таможньому католицькому примасові, щоб вони вплинули на своїх земляків-католиків з Північної Ірляндії, щоб ті відкликали заповіджену на найближчу неділю нову демонстрацію у прикордонному місті Нюрі. Аранжери демонстрації запевнили, що вона буде мирна і що вони не хочуть зудару з військом, але такий зудар не виключений. Ірляндський прем'єр Джон Лінч натаврував масову демонстрацію в столиці Південної Ірляндії Дубліні з перед двох днів, під час якої здемольовано і спалено британську амбасаду, закинувши „радикальним елементам", що вони спровокували наїзд проти британської амбасади. Він заявив, що ірляндський уряд покриє кошти, що їх обраховують на кругло 400.000 дол. Названий вгорі ірляндський міністер Гілярі мав довгу розмову у Вашинґтоні з державним секретарем Віллямом Роджерсом.

Група київських мистців протестує проти включення їх праць у виставку „Сучасна графіка України"

Київ. — В газеті „Культура і життя", що є органом Міністерства культури УССР та Республіканського комітету профспілки працівників культури, в числі 8-ім за 30 січня 1972 року, появилася п.н. „Нечистими руками" заява п'ятьох провідних київських мистців із протестом проти включення їхніх праць у влаштовувану у ЗСА виставку „Сучасна графіка України". Підписані визначають факт включення їхніх графічних праць у виставку „грубим порушенням елементарних етичних норм", заявляючи, що виставка відбувалася без їх згоди й відома і що вона була організована так, щоб „навмисне збіднити і викривити визначні досягнення українських художників", „показати у невірному світлі магістральні шляхи творчості художників, їх пошуки, прагнення, і таким чином дезорієнтувати глядача, а по суті оббрехати мистецтво нашої республіки". Пригадуючи, що в березні минулого року відбулася в Києві та Запоріжжі виставка творів мистців УССР, яку вони ... „присвятили XXIV-ому з'їздові комуністичної партії Радянського Союзу", підписані під заявою мистці висловили свій „гнівний протест ... з приводу того, що темні елементи з кубла українських буржуазних націоналістів, для яких роздмухування чаду антирадянщини давно вже стало звичним ремеслом, використали у своїй черговій брудній провокації наші твори та імена". Підписалися під такою заявою: Т. Яблонська — член-кореспондент Академії Мистецтв СССР. В. Касіян — дійсний член Академії мистецтв СССР. М. Дерегус — член-кореспондент тієї ж академії, та мистці М. Глущенко і О. Губарєв.

Виставка „Сучасна графіка України" була влаштована групою українських молодих мистців й ентузіястів мистецтва у ЗСА — в лютому 1971 року у Філядельфії і згодом у квітні 1971 р. в Ню Йорку. Каталоги цієї виставки, влаштовуваної виключно із приватних колекцій, що й було підкреслено в них, були вислані усім авторам виставлених праць, в тому й підписаним під „заявою" одночасно із відбуттям виставок. На вислані їм каталоги вони відгукнулися щойно тепер, після восьми місяців вище згаданою „заявою".

90-ліття Митрополита УГПЦеркви Блаженнішого Іларіона

Блаженніший Іларіон

Вінніпеґ. — У суботу 15 січня сповнилось 90 років з дня народження Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви, УГПЦ, в Канаді Блаженнішого Іларіона (Огієнка). Через стан здоров'я, Митрополит перебуває в лікарні, а його обов'язки виконує Єпископ УГПЦеркви Владика Борис. У день народження Митрополита Блаженнішого Іларіона відвідали українські православні священики з Владикою Борисом, який привітав Ювілята, а потім всі підходили й вітали Блаженнішого Іларіона та діставали благословення. Діти прислали Митрополитові 90 троянд. Відвідини закінчилися спільною молитвою.

Арешти в Україні і в РСФСР викликані намаганням режиму зліквідувати „Український Вісник" й інші підпільні видання Самвидаву

Ню Йорк. — У надрукованій у щоденнику „Ню Йорк Таймс", число за 4 лютого ц.р. довшій кореспонденції з Москви, московський кореспондент цієї газети Гедрик Смит стверджує, що головним приводом для проведення січневих арештів у Києві, Львові, Москві й Ленінграді була пожвавлена діяльність підпільного Самвидаву, зокрема регулярне видавання періодичних підпільних журналів таких, як „Хроника текущих событий" (Хроніка поточних подій), „Вече" (Віче) та „Український Вісник". З метою припинення цих видань, які спричиняють багато мороки режимним чинникам, інформуючи про дисидентський рух і про всі репресії, арешти й засуди дисидентів, був виданий з датою 30 грудня минулого року указ Центрального Комітету КПСС про конечність ліквідації Самвидаву. Не зважаючи на цей указ і започатковані у зв'язку з цим репресивні заходи КҐБ, припинити виходу „Хроніки поточних подій" органам безпеки не повелося: з датою 5 січня 1972 року появилося чергове число цього підпільного журналу із звідомленням про нікчемну реакцію кремлівського керівництва з приводу смерти Нікіти Хрущова і з інтерв'ю із Йозефом Смрковським, одним із провідників „Празької весни" 1968 року. Повідомляючи про намагання режиму зліквідувати підпільні видання, Гедрик Сміт стверджує, що саме у виконанні цього указу була проведена органами КҐБ в половині січня цього року нова хвиля арештів, обшуків і допитів у Москві, Ленінграді, в Україні і в Литві, у висліді яких знайдено і сконфісковано велику кількість підпільних матеріялів. В середу 2 лютого два вищі чиновники КҐБ в ранзі полковників допитували трьох дисидентів, головним чином в справі таких підпільних видань, як „Хроніка поточних подій", „Віче" й „Український Вісник". Перше число першого із названих видань вийшло було 30 квітня 1968 р. і з того часу „Хроніка" появляється регулярно й усіх чисел вийшло вже понад двадцять. Окремий журнал російських інтелектуалістів „Віче", із підзаголовком „Російський патріотичний журнал", вийшов двома числами. Підпільний журнал українських дисидентів „Український Вісник" був виданий досі, починаючи від січня 1970 року, у п'ятьох випусках. В цьому журналі, як інформує Гедрик Смит, були подавані повідомлення про „українську націоналістичну діяльність і про намагання офіційних чинників припинити цю активність".

Згідно з повідомленням пресової аґенції United Press International (UPI), переданим для преси минулої суботи, із заарештованих в Україні, в Києві й у Львові 19 осіб, мали звільнити шість літературних критиків й інших діячів культури. Підтвердження цього повідомлення досі немає.

Євангелисти з України вимагають свободи в'язням

На початку 1972 року одержано в Америці примірник розповсюджуваного в СССР листа, писаного російською мовою 20 вересня 1971 р. з поданням адреси в м. Краснодоні, на кордоні з Російською СФСР. Листа скеровано від імени „Ради родичів ув'язнених Євангельських Християн-Баптистів, переслідуваних в СССР за Слово Боже" до генерального секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва в Москві. Копія листа була надіслана Раді Церков Євангельських Християн-Баптистів, ЄХБ. „Вірні в нашій країні і Рада родичів ув'язнених ЄХБ дуже стурбовані за життя і свободу Крючкова Генадія Констянтиновича, якого особливо переслідують, як голову Ради Церков, і за яким проголошено всесоюзний кримінальний розшук за службу Богові", пишуть автори листа-звернення. Далі сповіщається, що в таборі у Харкові перебуває 64-річна хвора жінка Лідія Вінс, незаконно засуджена за намагання допомогти в'язням, вірним ЄХБ, її „попід руки виводять на працю". Дня 23 травня 1971 року в с. Лозовому, Могилівського району Винницької области, два міліціонери в штатському провели без дозволу прокурора обшук у віруючої Галини Майчук, забрали в неї магнітофон „Чайка-66" та 20 коробок стрічок з записами релігійних пісень і проповідями, 2 Євангелії та 2 збірки духовних пісень ЄХБ. Через два дні у Могилеві в міліцію викликали її стару матір і там над нею знущались. Про це пи-

(Закінчення на стор. 4-ій)

РЕД. М. В. ДОЛЬНИЦЬКИЙ У ЛІКАРНІ

Вашингтон. — Кол. редактор „Америки" та кол. голова СУЖА і тепер співробітник українського відділу „Голосу Америки" Мстислав В. Дольницький уже тиждень перебуває в лікарні Роджерс Меморіял Госпітал при 8-ій вулиці і Массачузетс Евню у Вашингтоні, де у вівторок мин. тижня перебув поважну операцію і де й далі він перебуває на лікуванні.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $18.00, на пів року — $9.50, на 3 місяці — $5.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Випробуваними методами

Провівши арешти серед українських дисидентів в Україні, літературних критиків, науковців і мистців, єдиним злочином яких було вимагання, щоб совєтські поліційні й судові установи дотримувалися постанов конституції і законів, совєтські органи безпеки починають приготовляти матеріяли й „атмосферу" для переведення судів над заарештованими.

Відбувається ця підготова з допомогою випробуваних уже при багатьох таких „оказіях" засобів і методів. До дії запрягаються органами КГБ провідні діячі із так званих „творчих" спілок, зокрема ж тих, що мають відношення до професій заарештованих, у нашому випадку — письменників і мистців.

Через не цілих чотири дні після арештів у Києві й у Львові, 17 січня партійні збори київської організації письменників-комуністів, виступили із закликом дати відсіч „підступам ворогів", які, мовляв, „ведуть свою диверсійну роботу, вдаючись до фальшивих гасел «демократизації» та «гуманізації» соціялістичного суспільства, ширячи її різними підступними засобами серед нашої молоді, зокрема літературної". Були адресовані ці заклики не тільки українським „буржуазним націоналістам" за кордоном але й неназваним арештованим діячам культури в Українській ССР, які саме й виступали у своїх поширюваних Самвидавом писаннях із вимогами демократизації та гуманізації „радянського ладу".

Десять днів пізніше, 28 січня з атакою на „буржуазно націоналістичних" літературознавців виступив у „Радянській Україні" — офіційному органі ЦК КПУ, Верховного Совєту і Ради Міністрів УССР, у відомстві якої перебуває й ославлений КГБ, режимний літературознавець Борис Буряк. У статті п.н. „Злиденність антикомунізму і література" цей доктор філологічних наук намагається звести діяльність „буржуазно-націоналістичних" літературознавців до ролі інспіраторів і слуг ... американської Центральної Розвідчої Агенції. Виходячи з основної настанови останнього указу ЦК КПСС „Про літературно-художню критику", що „мирне співіснування не виключає, а, навпаки, передбачає постійну ідеологічну боротьбу двох світів", автор названої статті засуджує всяку націоналістичну ідеологію [illegible] спроби поставити одну націю у винятковове становище ... використовуються для розпалювання національної ворожнечі" і що „всяке применшення соціялістичної ідеології, всяке відсторонення від неї означає тим самим посилення ідеології буржуазної".

По лінії цих попереджень іде зумовлена сучасними репресіями в Україні і надрукована 30 січня ц.р. у газеті „Культура і Життя" п.н. „Нечистими руками" дивна „заява" п'ятьох провідних київських художників з висловами „гнівного протесту" проти того, що їхні твори, до речі із приватних збірок, були включені у влаштовану що весною минулого року в ЗСА виставку „Сучасна графіка України". Про ступінь їхнього залякання органами КГБ може свідчити й те, що показ їхніх творів молодими українськими мистцями і прихильниками мистецтва у ЗСА підписані під заявою найвидатніші мистці Українськoї ССР — Т. Яблонська, В. Касіян, М. Дерегус, М. Глущенко й О. Губарєв — деякі із них члени і члени-кореспонденти Академій Мистецтв УССР і СССР, називають „брудною провокацією ... темних елементів з кубла українських буржуазних націоналістів".

У царстві каґебівського диктату можливі і діються не тільки такі речі. Але вони свідчать про те, що ніякої свободи творчости і творчого вияву в умовах партійного терору і контролі не було й не може бути.

Маніяк чи герой

В часах неначе повного упадку моральних вартостей і культу матеріялізму відкрито в джунґлях на тихоокеанському острові Ґуамі у лахмітті модерного Робінзона Крузо, який прожив 28 років у печері в ім'я вірности вояцької честі й льояльності своєму найвищому командирові, японському імператорові. Шоічі Йокой, сержант японської армії, відмовився у 1944 р. піддатися разом із залишками японської залоги переможним американцям, бо кодекс чести в японській армії наказував боротися до останнього віддиху і таврував як зрадників та негідників тих, що піддаються ворогові. З летючки, яку Шоічі Йокой знайшов на Ґуамі, він 20 років тому дізнався, що війна скінчилась, проте виходив із своєї печерної криївки тільки вночі, щоб наловити риби чи нарвати овочів, бо не хотів вкрити себе ганьбою, коли віддасть кріса, що його дістав для оборони батьківщини.

Шоічі Йокой став зразу центральною фігурою в японському народі: одні окреслили його, як маніяка, вірного анахронічним мітам, інші — як національного героя вірного призабутим у народі ідеалам. Всі „ліві" накинулись на нього, як на заскорузлого й несповна розуму назадника, але японський уряд вислав по нього спеціяльний літак, японський прем'єр висловив бажання побачити його, його рідне містечко, на цвинтарі якого вписано його ім'я між поляглими, приготовило для нього тріюмфальне привітання, а з усіх кінців Японії присилають йому дарунки, що вже наросли до вартости кількасот тисяч долярів.

Цей колишній кравець, поки взяли його до війська, не прагнув розголосу. Спершу було 10 таких, як він, що в 1944 р. пішли в джунґлі. Один за одним вмирали або виходили у світ і піддавалися. Впродовж останніх 8-ми років жив у печері сам-один. Здичавів, але залишився вірним своїм ідеалам, своєму монархові, своїй військовій уніформі. І власне в нинішньому часі матеріялізму й суперреалізму він став для японців і для людей у всьому широкому світі доказом, що ідеї й ідеали не можуть загинути. В Японії є просовєтська й прокитайська комуністичні партії, є й ліберали і цілий нарід за поступ в усіх ділянках життя. Але без уваги на партії більшість японського суспільства відчула, що має діло з ідеалістом, якого треба шанувати й подивляти.

І. Вовчук

ВОРОГ ШАЛІЄ

(2)

Незалежно від казьонної, скутої правилами і параграфами культури соціялістичного реалізму, в противагу їй „існує культура поза міністерством культури і філософія поза журналом „Вопросы Философии". Самвидав, на сторінках якого публікується без урядової контролі і цензури творчість людей, „росте, збагачується новими формами і жанрами, обростає новими авторами і читачами". Він так вріс у життя, твердить засуджений історик, „що ніяке збільшення штатів донощиків, ніякі японські магнетофони не допоможуть".

Для людей, які дивляться на сучасне життя в Україні категоріями 30-их років, крізь окуляри страху таке твердження може видатися неймовірним. Звідси недооцінка нових явищ, що виникли в житті України та й цілої імперії. Спробую, бодай коротко, розважити над сказаним.

Автори, читачі та й всі ті, якими „обростає" Самвидав, це люди народжені здебільшого в 30-их, а то й у 40-их роках. Виростали вони в дещо іншому кліматі. Партія, раніше її всевладна верхівка, побачила, що машина терору часів „великого сталінського страху", перемелюючи „ворогів народу", стала небезпечною і для партії, як і партійної верхівки. Довелося міняти методи адміністративно - політичного тиску в імперському царстві.

Зустрічі з вояками, що поверталися із Заходу, а їх були мільйони, дали людям змогу порівняти життя в „буржуазних" країнах світу з життям у соціялістичному „отечестві". О. Герцен, аналізуючи соціяльно - політичне тло повстання декабристів (1825 р.), писав, що „напрямок думання після війни 1812 року став зовсім іншим" у тодішній імперії. Після останньої війни тим більше напрямок думання в Україні мав змінитися.

Люди, яких нині хапають „чорні ворони" за націоналізм, як і ті, що формують думку Самвидаву, дозрівали й формувалися в психологічному кліматі напруженої боротьби влади з українським націоналізмом. До 1951 року тривала збройно - політична боротьба УПА, через рік після закінчення війни населення Західної України збойкотувало вибори до Верховного Совєту. А як зброю вибито з рук, то іскри цієї боротьби рознеслися по просторах большевицького царства. Не випадково поет національної ідеї В. Симоненко називає Львів, що був центром тодішньої національно - визвольної боротьби, „столицею мрій, епіцентром його радощів і надій". Поет приходить до епіцентру із захопленням сина:

Від степів, де Славута
легенду снує,
Щоби серце твоє
одчайдушне, левине
Краплю сили вдихнуло
у серце моє.

В такому психологічному кліматі формувалися люди нинішнього національно-політичного становлення, в якому велику, а то й вирішальну ролю відіграє Самвидав.

Своїми цензурними утисками влада, намагаючись скерувати творчість в одно русло „єдинодержавства" з його „отечественим" патріотизмом, переслідуючи національну творчість, сприяла поширенню українського Самвидаву. А розвиток радіо - електроніки, поширення технічних засобів інформації (значне збільшення і приступність друкарських машинок, магнетофонів, радіоприймачів і т. д.) дали технічні засоби для Самвидаву і національно - політичного піднесення.

Під впливом технічного поступу сталися зміни і в структурі національної спільноти. Піднеслося значення розумової праці, а з народної гущі в змінених відносинах виділились індивідуальності, посилилась роля вчених і фахівців. Якщо бодай невеликий відсоток з них захоче підтримати якусь працю, то це вже забезпечить розмноження і поширення її в тисячах примірників. Творча думка, що не вміщається в стандарти „отечественного" патріотизму, шукаючи вияву, знаходить його у Самвидаві.

*

Самвидав підхоплює лише те, що знаходить відгомін у суспільстві своєю національною правдивістю, вказує на корінь лиха жорстокої дійсности, яку відчуває абсолютна більшість населення. Читач бачить, що прочитане виявляє корінь лиха і кличе до відповідальности виходів, і стає помічником автора. Він вкладає свою працю, і кошти, щоб охоронити автора від донощиків, розповсюджуючи прочитане серед співзвучних. Це допомагає об'єднанню людей, цементує громадську думку, ідейно в противагу до „советского общества", яке урядово-механічними засобами підтримує большевицька влада на Україні з допомогою перевертнів і рабів „отечества чужого":

„Ніщо так не сприяло пожвавленню громадського життя на Україні, як ваші репресії", — говорить В. Мороз суддям. Кепкуючи з беззаконних охоронців законів чужої влади, він заявляє їм, що суди і репресії „не залякали, а зацікавили". А головне в тому, що у людей виникла віра в національну правду. Національно - політичне становлення (у В. Мороза — відродження) ще не стало масовим явищем. Але в часи масового розповсюдження радіо і технічних засобів, коли на Україні біля шести мільйонів людей мають короткохвильні радіоприймачі, воно є соціяльно глибоким явищем. (За даними Міністерства радіопромисловости в особистому користуванні в СССР було радіоприймачів: у 1963 р. — 18 мільйонів, в 1968 р. — 27 мільйонів, нині, мабуть, біля 30 мільйонів).

Важливим для розвитку національного становлення є те, що українські сили, які унапрямлюють його, відмежувались від програмових зарисів опозиційно протирежимових течій в етнічній Росії. В 3-му числі „Українського Вісника" (з'явилося вже п'ять) надруковано преважливу заяву. „В російському Самвидаві і за кордоном розповсюджено документ під назвою: „Програма демократів Росії, України і Прибалтики". „Український Вісник" з усією відповідальністю заявляє, що українські демократичні кола у виробленні й схваленні того документа, що претендує на програмовість, участи не брали. Слово „Україна" в названому документі вставлено або з коньюнктуральних міркувань, або воно свідчить про якесь відношення до документа російських чи зрусифікованих кіл, що є на Україні.

Відмежування українських політичних сил від сил російського великодержавства, які боронять неподільність імперського комплексу, преважлива річ. „Українські демократичні кола", оформлюючись в державницьку політичну силу, заявляють, що їм не по дорозі з тими, які в програмі майбутнього російське великодержавство большевиків прикривають демократичним лементом, зберігаючи цілість імперії. Програмується лише усунути сваволю большевицьких догматиків і під новою вивіскою зберегти імперську цілість. Заява про відмежування вказує на зрілість політичної думки в Україні.

При такому стані репресії, стара випробувана зброя московського імперіялізму, не дадуть ворогові сподіваних наслідків. „Чому репресії, запитує В. Мороз, не дають звичайного ефекту? Змінився час, от і відповідь. У Сталіна було досить води, щоб гасити вогонь... Вам довелося жити в епоху, коли резерви вичерпалися..." Нинішні репресивні заходи влади можуть загамувати, але не спинять розбурханого політичного розвитку в Україні. „Ви взяли палку до рук, щоб розкидати вогнище, але замість того тільки підворушили його. На більше не вистачає сили, це значить, що суспільний організм, в якому живете, вступив у таку фазу розвитку, коли репресії дають зворотний ефект".

Про „підворушення" розповідає В. Чорновіл у заяві до трьох вельмож на Україні, описуючи вандалізм влади на Янівському цвинтарі у Львові. „Під наглядом спеціяльно приставлених осіб бульдозер зриває стрілецькі могили, а лопати грабарів вивертають людські останки", — пише публіцист. Він закликає (не просить) вельмож, московських наймитів у Києві в ім'я людяности „втрутитись в дії провінційних самодурів і зупинити глум над стрілецькими могилами". Ошаліла влада лютує з безсилля і, щоб

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЯК ТО БУЛО В НЮРНБЕРҐУ...

Минулої осени проминуло 25 років від часу закінчення голосного Нюрнберзького судового процесу, на якому представники чотирьох держав - переможців судили еліту німецького Третього Райху за провини, заподіяні нею під час війни в роках 1939-45. Серед суддів сиділи також представники СССР, які згідно з Божими і людськими законами повинні були сидіти на лавах оскаржених разом із своїми недавніми ще союзниками та партнерами у вимордовуванні населення не лише на завойованих ними теренах Европи, але й на своїх власних.

Цю сумну річницю пригадали швайцарські журналісти, і на сторінках тижневика „Швайцер Іллюстрірте Цайтунґ" Георґ Геральд, тодішній репортер на цьому процесі, передає свої спогади, широко описуючи не тільки перебіг процесу, але й його закулісові, часом пікантні деталі.

Дві тисячі людей з усіх кінців світу приїхали до Нюрнберґу для того, щоб не лише слідкувати за перебігом процесу, але й „збирати те, чого не посіяли", бо й такі були між прибулими. Дванадцять країн мали тут свої делеґації, які тільки шукали нагоди, щоб під час перерв у процесі забавитися, погуляти й попити, а першу скрипку серед них грала делеґація з СССР.

Кожний з оскаржених нацистів мав свого правного оборонця, призначеного окупаційною владою, а більші риби як Ґерінґ, Ріббентроп, Шірах та інші мали ще своїх окремих адвокатів, самих асів - юристів. Але вони не мали тут великого поля для попису, бо за англо - саксонською судовою процедурою оборонці прийшли до слова щойно наприкінці процесу, по 144-ох засіданнях міжнародного судового трибуналу.

Головними провідниками трибуналу були американські юристи, і оборона засипала їх підступними питаннями, наприклад такого роду: Якщо говорите про порушення міжнародних воєнних законів, то чому на лаві оскаржених не сидять представники держави, яка в 1939 році також напала на Польщу? Чому американський амбасадор сидів у Берліні до грудня 1941 року, якщо німецькі загарбницькі потягнення були злочинами? Коли німецький оборонець Рудольфа Гессе витягнув справу, що вже під час війни деякі чільні англійці думали про зміну фронту, представники СССР зажадали, щоб цих англійців покликати на суд як свідків. На це відповіли англійці, що треба покликати Сталіна і Молотова для вияснення справи пакту Ріббентроп - Молотов з 1939 року. Відбувся також словесний двобій у зв'язку з архівами німецького Райху, які попали частинно в руки большевиків, але змісту цих документів вони не оприлюднили. Так само не оприлюднено різних таємних документів, що попали в руки американцям.

Словом, були моменти, пише названий журналіст, коли здавалося, що суд може „розлетітися", але „крук крукові очей не видзьобає", і тому такі справи залишили не полагодженими.

Польські лондонські кола старалися витягнути на денне світло справу Катиня, де большевики вимордували тисячі польських старшин. У зв'язку з цією справою відбулась перепалка між німцями і большевиками, але, щоб не дразнити своїх партнерів - большевиків, трибунал розв'язав справу дуже просто: можливо, що масові убивства у Катині були порахунком самих поляків, і над цією справою, що під час розкопу могил помордованих викликала багато галасу в світі, перейшов трибунал до денного порядку.

Названий журналіст розповідає про події, які не були пов'язані з самим процесом, — про широкі забави, любовні пригоди, „виміни жінок" між членами приявних делеґацій, про 300 подруж, які постали за цей час між представниками різних націй.

Словом, процес закінчився не лише в'язницею і трупами нацистів, що з них деякі ще в ході процесу покінчили самогубством (як Ґерінґ), але й різними скандальними історіями.

Через двадцять п'ять років після того процесу швайцарський кореспондент мав розмову з одним із нюрнберзьких оборонців, адвокатом д-ром Р. Серваціюсом. На запит журналіста, чи Нюрнберзький процес має яке значення для майбутности, адвокат відповів: „Ні, мети процесу, щоб за злочини, заподіювані проти миру, злочинці були карані і в майбутньому, не осягнено".

А втім, чи може тепер хто цей вислів заперечити?

О. З.

ПЕРЕДСМЕРТНЕ БАЖАННЯ СТАРОГО ЛІРНИКА

Переведіть мене через
[майдан.
туди, де в травці бджоли
[стогнуть глухо,
де тиша набивається у вуха.
Переведіть мене через
[майдан.

Переведіть мене через
[майдан,
де всі святкують, б'ються
[і воюють,
де часом і себе й мене
[не чують.
Переведіть мене через
[майдан.

Переведіть мене через
[майдан,
де я співав усіх пісень,
[що знаю:
я в тишу увійду і там
[сконаю.
Переведіть мене через
[майдан.

Переведіть мене через
[майдан,
де жінка плаче — та, що був
[я з нею.
Її мину і навіть не пізнаю.
Переведіть мене через
[майдан.

Переведіть мене через
[майдан.
З жалями й незабутою
любов'ю
там дужим був і там
[нікчемним був я.
Переведіть мене через
[майдан.

Переведіть мене через
[майдан,
де на тополях виснуть
[хмари п'яні.
Мій син тепер співає
[на майдані.
Переведіть мене через
[майдан.

Переведіть...
Майдану тлумне тло
Взяло його у себе і вело ще,
Коли він впав у центрі
[тої площі...
А поля за майданом не було.

ВІТАЛІЙ КОРОТИЧ

З НАШИХ БУДНІВ

ВЕТЕРАНИ

(Розмова в буфеті)

— Так ці наші діти ростуть, чоловіче, як проценти в Кредитівці! Ну, скажу хоч би про мою Уляну: ще вчора, здається, возив її візочком по парку і так звані дайпри під нею змінював, а нині — диви, яка дівка! Як грім! Замість їздити в дитячому візочку, власним „фольксваґеном" десь там по Европі заїває.

— Або подивися на мою Зірку: ще недавно, здається, водила її мама за ручку до музичного садка, а потім до Пласту і на балет, а нині вона дебютантка на вечерницях „Червоної Калини"! Просто вірити не хочеться, що це моя дитина: довга, біла сукня з корсажем, фотографія в „Свободі", коло неї волосатий „апостол" на шість стіп заввишки, — ну, кажу тобі, комедія та й годі!

— Пригадую собі, як моя Уляна дебютувала на „Червоній Калині", то зразу поставила мені ультимат: „Ти, татусю, — сказала, — зо мною не танцюй, бо ти швидко втомлюєшся. Я волію мати дідуся за партнера. Хоч ви в хаті й говорите, що дідусь стара война, то він ще вас, молоду война, за шапку заткне! Танцює кожний танець, чи то модерний, чи традиційний, і останній залишає бальову залю."

— Компромітує тебе твій старичок, га?

— Та ще й як! На забаві обтанцьовує і дочку, і жінку, і підозена тіток!.. Раз, пригадую, спитала мене Уляна: „Що з тобою, тату, і з твоїм поколінням?.. Таж дідусь так само воював на всіх фронтах, за Австрію, Галичину і за Україну бився, в польській неволі сидів і в Америці тяжко працював, а проте в нього помічається більше охоти до життя і до забави, ніж у тебе, середньовічного ніби, мужчини".

— „Та знаєш, доню, — кажу їй, — я був ранений під Бродами".

— „Так, ти був ранений, — відтяла дочка, — але в голову, не в ногу. Ноги мусять бути в тебе легкі та бистрі, якщо тобі вдалося втекти спершу з совєтського полону, а потім з англійського та італійського. А ось і тепер, коли займеш позицію коло бару, то можеш так простояти до пів до другої години, і ноги в тебе не зболять!

— Ага! Намацала твій слабий пункт!

— Еее, що така коза розуміє! Не знає вона того та й не може зрозуміти, що коли ми зустрінемось отак, удвійку, двічі чи тричі в році, то не можемо набутися, не можемо наговоритися один з одним! Скільки ще у нас тих споминів недосказаних, скільки переживань, ще раз і ще раз непережитих, а скільки чарок недопитих — за здоров'я живих ще друзів і на вічну пам'ять поляглим! А хто це може знати або вгадати, чи ми зустрінемось удвох на „Червоній Калині" на той рік?.. В тебе може серце навалити, я можу розбитися в катастрофі, чи прийде якась інша капличка тобі або мені, як прийшла вже не одному з нашої Могили... Тож випиймо під наших дебютанток!

— Щоб Червона Калина не хилилась і щоб Ненька-Україна не журилась...

— Дай, Боже!

Ікер

Ольга Приходько

КАМ'ЯНЕ СЕРЦЕ

(14)

Женя, хоч і сама ще була зовсім мала, з першого жe дня зрозуміла, що то її повинність доглядати та забавляти братіка. Вона так, як і мама, любила це дитятко і вважала, що все найліпше належить йому, бо воно таке маленьке, таке гарненьке і не має татка. Те, що вона, Женя, також не має тата, якось не брала під увагу. Взагалі їй було ясно, що Юрочка якийсь особливий і що йому належить завжди і в усьому першенство. Ніколи їй не приходило на думку, що може це несправедливо, що й вона мусить мати якщо не половину, то бодай частину того, що дістав Юрочка.

Чи то з великої скромности Жені, чи зі звички, чи просто з приязни, але такі відносини склалися в цій родині назавжди. Юрочка ріс і сприймав усе це як нормальну річ — мама і Женя мають йому в усьому служити. А мати була свято переконана, що коли її син виросте, то, звичайно, все це зрозуміє і належно оцінить.

VI

ПЕРШИЙ УСПІХ

Коли Юркові минуло чотири роки, дідич, переїжджаючи якось селом, побачив цього гарного хлопчика, згадав Гуревича і наказав лакеєві, щоб зайшов до пані Гуревичевої і попросив дозволу взяти хлопчика на пару годин до двору. Звичайно, мама була тому рада: вона завжди пам'ятала обіцянку пана, що він постарається про належну освіту для її сина.

Юрочка був невимовно радий. Їхати в панському екіпажі — це вже була велика приємність, але вступити в панську оселю, в ці гарні, великі кімнати, де було стільки цікавого, де був панський хлопчик, такий привітний до нього, а потім ті всі чудесні забави, до яких цей добрий Валя закликав гратися, все це було надзвичайно принадно.

Здавалося б, що такий сільський хлопчик, як Юрочка, мусів би почувати себе дуже несміливо в чужому оточенні, як це буває звичайно з сільськими дітьми, а тому дорослі залишили дітей самих, хоч ґувернер непомітно слідкував за ними. Але Юрко був дуже самопевний, не виявив ніяковости і перший вступив у розмову з паничем.

Валя був на три роки старшим, багато дечого бачив, багато знав і звичайно був далеко розвиненіший, і він не знав, як з таким малим сільським хлопчиною має говорити. А Юрко ні про що не роздумував, він мав бистре око, і його відразу зацікавило велике колесо з образками. І він спитався — що це?

Панич накрутив колесо ключиком, і воно почало крутитися, а образки, що швидко оберталися, ніби оживали. Це так сподобалося Юркові, що він заплескав у долоні і засміявся. Забавка, давно знайома і вже нецікава для Валі, зразу здобула новий інтерес для нього, і він почав пояснювати дещо малому гостеві.

Юрко, хоч і молодший віком і менше розвинений, мав у собі так багато живости, темпераменту, так швидко все схоплював, був такий дотепний, а одночасно наївний, що Валя з ним з приємністю бавився, чим очевидно і ґувернер, і тим більше батько Валі були задоволені.

Пізніше стара пані покликала дітей до столу.

Хоч подавалося страви зовсім інші, як вдома, Юрко їв з апетитом і поводився за столом дуже пристойно. Він і вдома звик, що йому все подають і все за ним прибирають, також звик мати завжди чисті руки і їжі ніколи руками не брав. Отже й під цим оглядом його товариство для Валі було відповідне.

Потім послали дітей на прогулянку до парку, і в забаві з Юрком панич зовсім ожився, особливо коли їздили на малому конику. Юрко вискакував на коника так сміливо та спритно і сидів на ньому так рівно, що ґувернер навіть зауважив Валі, щоб брав з нього приклад.

Візита затягнулась так довго, що дідич хоч і не хотів переривати хлопцям забаву, вважав, що Юркова мама певно турбується і наказав лакеєві відвести малого додому. Звичайно дістав Юрко всякі дарунки — забавки і солодощі, а Валя йому ще від себе дав малу пачку. Коли старий лакей, допроводжуючи Юрка, ніс той пакет з дарунками від пана, Юрко простягнув йому і ту малу пачку, що дав Валя, і сказав таким тоном, яким наказували слугам в дворі:

— На, неси мені це!

Старий лакей посміхнувся. — „Ну, це вроджене панення, — подумав собі, — лише один день побув між панами, а наказувати вже навчився".

(Далі буде)

Студенти Гарварду інформують про українські студії в Гарварді

(Закінчення зі стор. 1-ої)

бомир Гайда говоритиме про „Що там дійсно діється?". Він описуватиме курси, семінарі, та видання центру. Ліза Крон, викладач російської мови та літератури в Кушер Коледжі та Джон Гопкінс Університі, дискутуватиме вплив Центру на поширення світогляду не-українця студента в Гарварді, спеціяльно в ділянці літератури. Панна Крон є теж докторант слов'янського відділу Гарвардського Університету. Американець Еверет Гарднер, який брав участь у літній школі 1971 р. та слухав українських курсів, розкаже про свої враження та причинити свого зацікавлення в українських студіях. Вава Бачинська, редактор „Вісника" українських студій в Гарварді, схарактеризує студентів та людей, які цікавляться українськими студіями.

Після доповідей відбудеться відкрита дискусія. Присутнім буде теж адвокат Нестор Олесницький, представник ФКУ, який відповідатиме на питання, пов'язані із Гарвардським Центром. Теж видання будуть виставлені.

Студенти Гарварду та міста Філядельфії сподіються, що всі зацікавлені у розвитку Українського Центру в Гарварді, як теж і у можливостях літніх чи нормальних курсів, скористають з цісі нагоди, щоб довідатись безпосередньо від студентів про те, що діється в Гарварді.

Подібні вечорі відбудуться також в інших громадах.

ПЕТРО МЕЛЬНИК ВИБРАНИЙ ДО ПЛЯНУВАЛЬНОЇ РАДИ

Петро Мельник

З днем 13-го січня 1972 р. посадник міста Ірвінгтону, Н.Дж. Гаррі Стівенсон іменував Петра Мельника на члена Плянувальної Ради в Ірвінгтоні, Н.Дж. Досі цей пост займав Едвард Аймутіс, що мав би бути на цьому становищі до 27-го липня 1976 року. Петро Мельник протягом багатьох років відомий із активности в стейтовому й місцевому політичному житті. Попередніми роками він займав становище директора української радіової і телевізійної програми в Ню Йорку. Він відомий теж як успішний бизнесмен в Нюарку, Н.Дж. Петро Мельник є членом 293-го Відділу УНСоюзу.

Січневі роковини в Гартфорді

Підписання проклямації „Дня Української Незалежности" в Гартфорді, Конн.

Гартфорд, Конн. (д-р О.Т.). — В неділю, дня 23 січня ц. р. старанням місцевого Відділу УККА відбулася Святочна академія,присвячена Січневим подіям 1918-19 років. Напередодні святкувань, а саме 20 січня губернатор стейту Коннектикат, дост. Томас Мескілл, проголосив день 22 січня Українським днем. Так само і майор міста Гартфорду, дост. Джордж А. Аттенсон, як і багато інших посадників міст нашого стейту, проголосив 22 січня Українським днем. В суботу, 22 січня, на стейтовому капітолю та на будинках міських управ повівали синьожовті прапори, пригадуючи всім славні минулі дні — дні радости, волі та дні коли „над Києвом був золотий гомін". В неділю, дня 23 січня ц. р., в ранішніх годинах були відправлені в церквах усіх віроісповідань Служби Божі в намірені українського народу. О 4-ій годині по полудні відбулася в залі Українського Народного Дому, вщерть переповненій, Святочна академія, яку започатковано відспіванням американського гимну. Відтак голова Відділу УККА, інж. Я. Лучкань попросив п. В. Тудана, члена стейтової легіслятури, прочитати проклямацію губернатора стейту Коннектикат. Тут треба згадати, що п. В. Тудан є українського походження та є жонатий з українкою, що він з гордістю підчеркує. Подібну ж проклямацію майора міста Гартфорду перечитав студент Бобейко. Після прочитання проклямацій голова Відділу представив святочній громаді головного промовця Свята д-ра Мих. Сосновського, відомого українського громадського діяча. Д-р, Мих. Сосновський у своїй промові, що відрізнялася від усіх попередніх промов своєю оригінальністю, згадав, що нам не треба занадто критикувати осіб, що були творцями Української Народної Республіки та старалися усіми засобами втримати її існування, за те, що вони не зберегли самостійної України. Їхня ідея живе серед українського народу. Ворог бореться з українським народом не тільки тому, що він у перевазі та що його бажанням є знищити український нарід. Ні — ворог бореться з українським народом зі страху перед ідеєю Незалежної Української Держави. Кожний вислів, кожний прояв, що не є по лінії партії, він зразу старається знищити. Тому нам треба створити одне тіло — одну організацію, щоб завершити розпочате діло актами 22 січня 1918-19 років. Після промови голова Відділу представив святочній громаді мейора міста Гартфорду, дост. Джорджа А. Аттенсона, який заявив, що він мило вражений, що українці не забувають своєї минувшини та сьогодні зійшлися тут, щоб пригадати славні дні та вшанувати пам'ять героїв, що віддали своє життя. Тут мейор Гартфорду заявив, що Америка, на жаль, має тенденцію скоро забувати, що народи боролися та ще боряться проти комунізму. Тепер Америка знаходиться в стані агонії, продовжував мейор, але „я вірю, що це скоро зміниться та Америка перейде зі стану агонії в стан екстази і покаже своєє правдиве обличчя; віра в справедливість і рівноправність усіх народів замінить цей стан обоятности. Будьте гордими свого українського походження, шануйте свої традиції, свою мову, свої пісні, свої ноші, бо це прояв культури українського народу. Смерть комунізму і воля народам" — таким то гаслом майор Гартфорду закінчив свою промову. Присутні прийняли промову гучними оплесками. Відтак 10-літній Роман Захарко продеклямував вірш „Дзвони України". Мистецьку частину започаткувано „Скрипковим концертом ґ-дур" Чарльса де Беріот та „Східнім танком" О. Зноско — Боровського, що виконав проф. Б. Марків при акомпаньяменті свого учня Роберта Колетті. Опісля учениця 3-ої кляси Вечірньої Школи Українознавства, Євгенія Дубік, продеклямувала вірш „Пам'ятні роковини" В. Переяславця. Після деклямації молоденький піяніст, Роберт Колетті, виконав „Колискову" Барвінського та „Місячне сяєво" „Клю Дебюссі. Тоді учень 5-ої кляси, Орест Стельмах, продеклямував вірш „Серце України" І. Савицької. Першу частину свята закінчив хор „Діброва" під диригентурою інж. О. Пришляка піснями: „Засяло сонце золоте" І. Недільського, „Привіт Батьківщині" Г. Китастого та „Марш молоді" В. Тритяка. Перед перервою голова Відділу перечитав письмо до президента Р. Ніксона, в якому осуджується насильну русифікацію України та нову хвилю арештів і репресій українських інтелектуалів. Подібне письмо було адресоване до Генерального секретаря Об'єднаних Націй. Після прочитання вищезгаданого листа голова Відділу закликав усіх присутніх підписати листи, що були залучені. Одним з перших підписався посадник Гартфорду, дост. Джордж А. Аттенсон.

Після перерви квартет Бандуристів (у складі: І. Івашко, В. Юркевич, М. Біленький, Р. Левицький) виступив з піснями: „Вилітали орли" К. Стеценка, „Гей степами" — повстанська пісня, „Україно - зоре" Е. Козака, „Віє буря" Я. Гордія (марш-пісня І УД „Галичина"), „Віє вітер" Потопенка та „Марширують добровольці" Р. Купчинського. Кожну пісню публіка винагородила довгими оплесками. Святочну академію закінчено відспіванням українського національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Роковини 22-го Січня в Сіяттлі

Недавно створений Українсько-Американський Клюб в стейті Вашингтон об'єднав всіх свідомих українців у цій північно - західній закутині Америки ізактивізував їх на суспільно-громадському полі.

Цього року вперше ця невеличка громада в Сіяттлі відсвяткувала урочисто 22-ге січня, День Проголошення Незалежности України.

В неділю 23-го січня, в каплиці католицького собору, о. Бартман відправив Богослуження в намірені українського народу. Опісля громадяни зібралися в церковній залі, щоб взяти участь в академії, влаштованій силами Клюбу.

Після вступного слова Ігоря Шевченка, та відіграння п. Й. Сасинюком на фортепіяні американського гимну, — реферат сказав голова Клюбу інж. Володимир Клос, деклямацію виголосила Ріта Івасик, виступав хор під дириґентурою місто - голови клюбу Ігоря Івасика, деклямували — діти Юліян Клос і Петро Клос, дует відспівали — Ріта Івасик і Луїза Федосенко, деклямацію виголосила Марта Кордуба і вкінці, знову виступив хор, який і закінчив програму співом „Ще не вмерла Україна". Присутніх — біля 80 осіб. На місяць раніше громада зложила петиції у губернатора та посадника міста Сіяттл у справі Українського Дня Незалежности. Після академії присутні ще довго гуторили за кавою і перекускою, яку приготовило працьовите і жертвенне жіноцтво клюбу.

Кристина Кордуба-Опенсер

В ІЗРАЇЛІ УНЕВАЖНИЛИ, просто скресливши з протоколу, резолюцію Світового Сіоністичного Конгресу, яка зобов'язувала закордонних сіоністичних провідників переселюватись на постійне до Ізраїлю. Ця резолюція загрозила поважним розколом у всьому жидівському світі.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВП. Громадян, що нам дісділи свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА. Ч. 2.

Н. Прокопенко, Джерзі Сіти	$ 14.00
Н. Каліниченко Вест Роксбури	10.00
М. Вілевич, Джексон Гайтс	7.00
Н. Задор, Чикаго	7.00
Д-р В. Онуферко, Джерзі Сіти	7.00
М. Головчук, Картерет	5.00
В. Гошовський, Ню Йорк	4.00
І. Лакуста, Сейр	4.00
П. Ліщак, Янгстави	4.00
Е. Булич, Окала	3.00
Я. Гулик, Боффало	3.00
М. Кострицький, Філядельфія	3.00
Р. Соболь, Форест Гіллс	3.00
О. Запора, Вашингтон	2.50
М. Бабій, Рочестер	2.00
А. і Д. Бакум, Флашінг	2.00
Ю. Бараник, Воррен	2.00
І. Бішко, Савона	2.00
Т. Бойко, Кліфтон	2.00
А. Бучек, Ріджвуд	2.00
Н. Вербяна, Ірвінгтон	2.00
Й. Вишневецький, Елмгурст	2.00
Д. Ганущак, Боффало	2.00
Й. Горин, Ст. Петерсбурґ	2.00
Л. Гуменюк, Лонг Айланд Сіті	2.00
М. Галяновський, Кліфтон	2.00
Я. Гоїв, Гемтремк	2.00
Б. Гулька, Ірвінгтон	2.00
Н. Дембіцький, Стемфорд	2.00
Ф. Деменко, Вайлд Ровс	2.00
Т. Дзюбіна, Сімсбури	2.00
С. Домащук, Рочестер	2.00
О. Драган, Вашингтон	2.00
М. Дуткевич, Аллен Парк	2.00
Д. Дячишин, Фордс	2.00
В. Іванишин, Байон	2.00
М. Заблоський, Бетлегем	2.00
Г. Клименко, Кліфтон	2.00
П. Ковалишин, Галедон	2.00
І. Коваль, Бріджтон	2.00
А. Корбяк, Гемтремк	2.00
П. Корейко, Річмонд Гилл	2.00
П. Король, Річмонд	2.00
М. Коцюрка, Пассейк	2.00
А. Крівенко, Мейс Лендінг	2.00
М. Крочак, Вайтстови	2.00
Г. Кук, Асторія	2.00
А. Лебас, Ст. Петерсбурґ	2.00
М. Ленчук, Елмгурст	2.00
Д. Липовий, Байон	2.00
Т. Литвиненко, Феніксвілл	2.00
С. Малічівський, Флашінг	2.00
В. Мандюк, Ірвінгтон	2.00
М. Марущак, Рочестер	2.00
М. Мелон, Тарентум	2.00
І. Мілявський, Лонг Айленд Сіті	2.00
М. Мірза, Ст. Пол	2.00
С. Мриглод, Нюарк	2.00
Я. Оберишин, Джмайка	2.00
Д-р Л. С. Обушкевич, Дірборн	2.00
Д. Олексюк, Бріджпорт	2.00
В. Осадчук, Торонто	2.00
А. Панченко, Гартфорд	2.00
Т. Пастушак, Стемфорд	2.00
С. Пастущин, Бронкс	2.00
І. Патуляк, Джерзі Сіті	2.00
М. Пендак, Вален	2.00
С. Пігуляк, Н. Роялтон	2.00
А. Реминовський Ню Йорк	2.00
Л. Романяк, Філядельфія	2.00
М. Н. Святий, Вашингтон	2.00
П. Слободян, Бруклин	2.00
О. Стеткевич, Ріґо Парк	2.00
М. Сухоручкіна, Ірвінгтон	2.00
М. Твардонь, Бентлейвілл	2.00
М. Тицький, Ірвінгтон	2.00
І. Урбан Вотервліт	2.00
Д. Фортуна, Елизабет	2.00
В. Хміль, Плейнфілд	2.00
І. Цибульський, Сейр	2.00
Й. Чайківський, Вотерфорд	2.00
Н. Чайковський, Ст. Кетрин	2.00
В. Чеканський, Обурн	2.00
М. Чуховський, Віндсор	2.00
В. Юзьвак, Сімсбури	2.00
Р. Юшкевич, Дітройт	2.00
Й. Яцусь, Розелл	2.00
І. Лівай, Орртанна	1.20
А. Букшований, Байон	1.00
І. Гуменюк, Чикаго	1.00
М. Дикий, Чикаго	1.00
С. Ковальчек, Вест Нютон	1.00
П. Когулька, Бруклин	1.00
Л. Поліщка, Дулут	1.00
А. Р. Сляш, Шіппенсбурґ	1.00
Й. Смаль, Левіттовн	1.00
П. Стельмах, Кліфтон	1.00
С. Турчин, Чикаго	1.00
Е. Швец, Ню Кенсінгтон	1.00
Ю. Шевчук, Ню Йорк	1.00

ДЕПАРТАМЕНТ НАТУРАЛІЗАЦІЇ ПОВІДОМИВ, що в самому Ню Йорку проживає 88.000 чужинців, які не мають права перебувати в ЗСА. Переважно це матроси й інші особи, які, прибувши до ЗСА леґально, залишаються тут жити, хоча й не мають продовженої візи чи інших документів. Минулого року тільки з Ню Йорку було вислано в примусовому порядку понад 8.000 чужинців до країн, звідки вони прибули, а цього року поліція посилюватиме розшуки таких нелеґальних осіб.

МАРІЯ із ЩЕРБІВ ЯРОСЕВИЧ

наша Дорога ДРУЖИНА і МАМА відійшла у Вічність після довгої недуги, 28-го січня 1972 року.

АНАТОЛЬ — муж
ІРИНА — донька
та Рідні в Америці і Европі

ПОДЯКА

Своякам, Друзям і Знайомим, які нам висловили співчуття та вшанували Пам'ять Покійної квітами та участю в Панахиді в неділю — цією дорогою складаємо сердечну подяку.

Зокрема дякуємо Всеч. о. Сергієві Пастухові за відправлення зворушливої Панахиди.

В СУБОТУ, 12 ЛЮТОГО 1972 р. о год. 7:30 веч. в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й. буде відправлена

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ДУШІ

сл. п. ОЛЬГИ БАСАРАБ

на яку запрошує своїх Членів, Організації з прапорами та все Українське Громадянство

УКРАЇНСЬКА АМЕРИКАНСЬКА ЖІНОЧА ДОПОМОГОВА ОРГАНІЗАЦІЯ ім. ОЛЬГИ БАСАРАБ

Замість квітів на свіжу могилу Незабутнього і Незабутнього Друга по Сцені

сл. п. ВОЛОДИМИРА КАРПЯКА

складаємо 20.00 долярів на ОМУС.

Дружині Покійного висловлюємо найглибші вирази співчуття.

Марія і Микола КАВКА

Замість китиці квітів на свіжу могилу Дорогої бл. п. ДАРІЇ з НАВРОЦЬКИХ ПЕРЕҐІВСЬКОЇ складаю 10.00 долярів на церкву св. Володимира в Глен Спей, Н. Й.

ВПоважній Родині висловлюю глибокі співчуття.

Д-р Галина НОСКОВСЬКА-ГІРНЯК

Замість квітів на могилу бл. п. АННИ ЄЗЕРСЬКОЇ на фонд „Церква в Потребі" зложила 20.00 долярів

М. КНЯЖИНСЬКА

Євангелисти з України вимагають свободи в'язням

(Закінчення зі стор. 1-ої)

сала в Заяві Рада Родичів в'язнів 4 серпня 1971 р. — „Це ще один із тисячі фактів нелюдського відношення представників влади до віруючих, і тільки за те, що вони проповідують ім'я Бога, мають і читають Євангелію".

„Про все це вам відомо, Леоніде Ілліч, бо вірні усе вже вподовж 10-ти років постійно вам нагадують про це мовою подібних фактів". У листі сказано, що не без відому Л. Брежнєва влада створила такі нестерпні умови для віруючих ЄХБ, „розраховані на фізичне винищення в таборах і на свободі". Далі названо три прізвища вірних з Московської й Тульської областей та з м. Новосибірського, які померли в таборах: А. Ісковських, І. Афонін та П. Ланбін.

Автори листа попереджують генерального секретаря ЦК КПСС Л. Брежнєва, що коли він не зареагує, то „ми будемо змушені звернутись до світової християнської спільноти": „Ми звертаємось до вас, т. Брежнєв, бо ви керуєте всією ідеологічною роботою по боротьбі проти релігії і є керівником партії, яка через державний апарат переслідує вірних ЄХБ в нашій країні".

Ізраїль погодився переговорювати про відкриття Суезького каналу

Єрусалим. — Ізраїльський уряд прийняв постанову, щоб погодитись на американську пропозицію переговорювати з Єгиптом про відкриття Суезького каналу, при чому ті переговори мали б вестись, мабуть, в якомусь нюйоркському готелі, при чому посередником між обома делегаціями, замешкалими на різних поверхах, був би асистент державного секретаря для справ Близького Сходу, Джозеф Сіско. Американський Уряд привітав цю згоду Ізраїлю, але не відомо, чи такі переговори взагалі відбудуться, бо не отримано ще згоди від Єгипту, який тим часом прогорошує раз-у-раз свої войовничі заяви. Надзвичайне засідання ізраїльського уряду скликано для цієї справи, мабуть, у зв'язку з подорожжю на два дні єгипетського президента Анвара Садата до Москви. Він полетів туди, щоб старатися за дальші доставки зброї і порадитись, що діяти далі. У своїх недавніх промовах Садат заявив був, що дату відновлення війни проти Ізраїлю, передбачену на кінець минулого року, відложено з уваги на пакистансько - індійську війну, яка полонювала всю увагу Москви, і що треба цю справу знову узгіднити з Москвою. Покищо Москва стояла на становищі, що треба шукати радше мирної розв'язки, як восної, лякаючись, що нова арабсько - ізраїльська війна доведе до зудару між ЗСА і СССР.

Ґрадуаційний бенкет у Торонто

Торонто (Д. Садовий). — Український Студентський Клюб при Торонтському університеті 18-го лютого ц. р. святкуватиме 30-річчя існування — Ювілейним Ґрадуаційним Бенкетом і балем в Гарт Гавс у Торонтськім університеті. У попередніх роках праця Студентського Клюбу радше звужувалася до культурно - товариського співжиття. Сьогодні цей Клюб випрацьовує доповіді на тему включення української мови в систему державних шкіл, впровадження програм у телевізію, аналізи теперішньої ситуації на Україні. Поза своїми щомісячними сходинами Клюб заохочує студентів брати участь у драматичному гуртку, в радіопрограмі „Студентський Голос" і в студійному гуртку, який досліджує теорію політичного українського життя. Попереднього року шістьох студентів, яхраз із цього Клюбу, заактивізувалися у праці співільних організаторів під проводом СУСК-у.

ВОРОГ ШАЛІЄ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

помститись над ворогами, які півстоліття тому боронили українську землю Галичину від колоніялізму панської Польщі, бульдозером стинає голови стрілецьким хрестам.

Чого ж боїться влада? Національної свободи, за яку ведеться змаг. До большевицької заламанщини підпанською Польщею, як називає московська преса тодішню Польську республіку, львов'яни шорoку складали поклін січовим стрільцям, звеличуючи й прославляючи національну свободу. Польська влада скоса поглядала на ті урочистості, пробувала стримувати й перешкоджати, але до наруги не доходило. Лише московський большевизм, що намагається втримати Україну в імперських кліщах, поборюючи свободу, може таке коїти. Робить це боячись, бо хоч поминки на стрілецьких могилах заборонено, людей карали й переслідували, вони потайки вночі заквітчували могили, прославляли свободу.

Влада дрейфуючої під ударами націоналізмів імперії, обороняючи рабство, воює з стрілецькими хрестами. Цим підпорушує вогонь національно - п о л і тичного становлення. „Тисячі галичан пройшли за ці дні біля осквернених і сплюндрованих могил, — пише В. Чорновіл. — Серед населення замішання і обурення". Вороже розноситься по українських землях, змінює віру в слова В. Мороза: „І тому будемо битись".

УКРАЇНЕЦЬ СОЛІСТОМ В ОПЕРІ

Вінніпег. — Баритон-соліст Ярослав Щур одержав запрошення виконувати одну з головних партій в опері „Севільський цирульник" — партію Фіорелло, і з успіхом співав на виставах тієї опери Россіні в кінці січня 1972 р. Оперу показувала компанія „Голден Бойс Опера Манітоба Інк.". У Вінніпезі ініціятивна група людей робить старання, щоб відкрити постійний оперовий театр. Тижневик „Вільний Світ" з 31 січня повідомляв, що у Вінніпезі, живе багато осіб різних етнічних походжень, які були оперними співаками в своїх краях в Европі. Вінніпег має також молоді таланти", Постійна міська опера у Вінніпезі, якщо таки дійде до її створення, матиме назву „Опера Манітоба Інк", а соліст Ярослав Щур матиме в ній запевнене місце.

СПОРТ

„Чорноморська Січ" — Галендон ФК 3:0

Петерзон, 28-го січня — Свою першу перемогу у футбольному сімковому турнірі Шейфера, „Ч. Січ" здобула із слабшим клюбом, яким є німецька сімка з м. Галедон. „Січовики" цим разом були значно швидшими від своїх суперників, завзятіше боролися за кожний м'яч і головно частіше і ціліньше стріляли по воротах німців, завдяки чому здобули три гарні голі. Ведення 1:0 відкрив Мацкевич вже в 5-ій хвилині. В 9-ій хвилині цей же змагун післав м'яч в підворітню зону німців, якого М. Фармага легким доторком ноги спрямував в правий кут воріт — 2:0. Третього і останнього голя зустрічі здобув лівий оборонець Паньків, закінчивши свій довгий рейд сильним стрілом, з якого м'яч „стрілою" влетів в лівий кут воріт — 3:0. В показнику табелі гор, безконкуренційно ведуть: Інтер-Джуліяна і „Рома", що мають на своїх контах по 8:0 точок. Дальші місця займають: Італіян Пассейк, Греко-Амер. СК, Н. Й. по 6:2 точок, Елизабет СК 6:2, Гунгарія Н. Й. 3:5, „Ч. Січ" 2:6 Гарфілд Італіян 1:7, Галедон і Елизабет-Айріш 0:8 точок.

Гаківка

„Чорноморська Січ" — Вест Ню Йорк „Вікс" 8:3 (1:0, 3:2, 4:1)

Нюарк 29-го січня — Вже розпочалися міжлігові мистецькі змагання між клюбами Гаківкової Ліги Велі Скейтерс з ривалізаційною Гаківковою Лігою Північного Ню Джерзі, в рямках яких „Ч. Січ" відбула свою першу зустріч в цій серії і закінчила її високою перемогою 8:3. Серію голів започаткував Лазар в половині І-го періоду, коли з подачі Лебедя здобув ведення 1:0. Лазар, майже з ідентичних позицій і кожночасно понад лежачого воротаря „Віксів" з подач Лебедя здобув в ІІ-му періоді, дальших два голі. Вислід двох періодів 4:2 встановив на зміну Лебедь з подачі Лазаря. Граючи в ІІІ-му і останньому періоді, в більшості без одного змагуна, що на зміну займали місця в „карному льожі" — „Січовики" виявили свої вміння в таких ситуаціях і здобули дальших 4-ри голі. Вислід 5:2 підніс Д. Сурович,який з власної сольової акції здобув чергового для „Ч.Січі" голя. У фінальній стадії гри „Ч. Січ" вповні перебрала ініціятиву, завдяки чому Будний з подачі І. Суровича, Лазар вчетвертє з подачі Лебедя і Лебедь з подачі Будного, стріляли три голі, якими остаточно встановили вислід зустрічі 8:3. Наступні змагання „Ч. Січ" має визначені з найсильнішими клюбами Ліги: 3-го лютого год. 8.15 з „Флаєрс" і з „Бруенс" 10-го год. 6.30 веч. Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Барбадин, Дзіман, Семенюк, Д. Сурович, Буняк, І. Сурович, Лазар, Лебедь, Олійник„ Залізко, Будний, Васічко. Менаджер Петро Семенюк.

Бридж

Бриджові змагання „Ч. Січі" продовжуються кожної п'ятниці вечорами. В останніх 3-х сесіях першуними вийшли: п-во Охримовичі, проф. Є. Федоренко і інж. А: Лапичак, та спільне першенство: д-р О. Андрушків, Л. Рудзінський, В. Юркевич, С. Хромовський.

Настільний теніс розпочинає Сезон

Тренінгові гри настільного тенісу „Ч. Січі" розпочинаються дня 12-го лютого (субота) між год. 1 - 5 в залі Американського Клюбу Настільного Тенісу при 124 Койт Стріт в Ірвінгтоні, Н. Дж. Ланковий „Ч. Січі" інж. Ю. Храневич запрошує активних „Ч. Січі" дівчат і хлопців та гостей, брати численну участь і цим самим приготовлятися до цьогорічних першенств СУАСТ-Схід і УС ЦАК-у. Кожний учасник зобов'язаний принести власну палетку.

Шахи

У „Свободі" 28-го січня, на першій сторінці, вже повідомлялося про великий успіх д-ра О. Поповича, якого Американська Шахова Федерація підвищила до класи сеньйорів-майстрів, найвищої, що її може осягнути шахіст в ЗСА. Доповнюючи цю важливу вістку хочемо додати, що д-р О. Попович є одним із чільних членів, під сучасну пору, чи не найсильнішої шахової ланки, між Українськими Спортовими Т-ми в ЗСА і Канаді, якою є шахова УСТ „Ч. Січ". До цього у великій мірі спричинився і наш славний шахіст д-р О. Попович, який в історії шахової ланки „Ч. Січі" — двохратно був її провідником. Д-р О. Попович являється теж шаховим співробітником, єдиного під сучасну пору на сході ЗСА спортового журналу, органу УСТ „Ч. Січ" „Наш Спорт".

О. Твардовський